

mersystemet og gaa over til et Etkammer-system uden i Virkeligheden nogen som helst Begrænsning af den Magt, et nok saa lille Flertal i Folket har, og altsaa uden at give et nok saa stort Mindretal nogen som helst virkelig Indflydelse paa den almindelige Lovgivning, en Indflydelse, den nuværende Statsminister vist ogsaa ved en enkelt Lejlighed har givet Udtryk for, at Mindretallene burde have.

Alene den Mangel paa Kontinuitet, som et saadant System har Mulighed for at give ved skiftende Flertal, eventuelt fra Valg til Valg, synes Mindretallet maa gøre et saadant System saare betænkeligt.

Hovedbegrundelsen for Forslagets Frem-sættelse er formentlig den, at Lovgivningsarbejdet vil lettes, men dette vil kun eventuelt kunne opnaas og da paa Bekostning af at afskære selv et nok saa stort Mindretal fra enhver Indflydelse ud over, hvad der muligen maatte behøve Flertallet at indrømme Mindretallet.

Bortset fra det nævnte Forhold maa Mindretallet i øvrigt hævde, at man ikke ved kun at have eet Ting opnaar blot nogenlunde Sikkerhed for, at der i et saadant kan skabes, hvad man kalder et regeringsdygtigt Flertal, endsige at et saadant Flertal har Evnen til at gennemføre sine Forslag, jfr. Begivenhederne omkring Konverteringslovforslaget, hvor Forholdet jo var det, at en saa godt som enstemmig Rigsdagsbeslutning ikke blev gennemført.

Udvalgets Ordfører skriver i Indledningen til Betænkningen, at der ingen virkelig Forhandling har været i Udvalget, og deri har Udvalgets Ordfører Ret. Men Aarsagen hertil har været, at der i Virkeligheden ikke har været noget at forhandle om. Regeringens Forslag indeholder faktisk intet andet end Landstingets Afskaffelse. Punktum.

Det Forslag, Statsministeren har stillet om et saakaldt Lovudvalg, har ingen som helst reel Betydning, afskaffes som det kan ved almindelig Lov, ligesom det jo vil være ganske uden Myndighed.

Hvis der havde været andet end Agitation i Regeringens Overvejelser angaa-

ende Forfatningen, vilde den utvivlsomt have behandlet Spørgsmaalet paa en helt anden Maade. Mindretallet nægter naturligvis ikke, at Forfatningen af 1915 ikke er det sidste Ord i dansk Forfatningspolitik, og at ændrede Tider kan kræve ændrede Former. Det er jo ogsaa bekendt, at der inden for Mindretallets Parti har løftet sig Røster, som viste Forstaaelse i en bestemt Retning af dette Forhold. Hvis Regeringen imidlertid med virkelig Alvor vil rejse Forfatningsspørgsmaalet i Danmark, hvor den lige og almindelige Valgret hersker til begge Rigsdagens Ting, og hvor Forholdet jo er dette, at Tilfældigheder og tilfældige Stemninger utvivlsomt kan være afgørende med Hensyn til Flertallet i hvert af Tingene, maatte man efter Mindretallets Mening have grebet Sagen an paa en helt anden Maade.

Mindretallet maa altsaa hævde, dels at det meget vel er muligt at gennemføre vigtige Lovforslag under den bestaaende Forfatning, dels at et Etkammersystem ikke giver blot nogenlunde Sikkerhed for et regeringsdygtigt Flertal og altsaa ikke Sikkerhed for, at Lovgivningsarbejdet vil være væsentlig lettere end med den bestaaende Forfatning.

Det nuværende Ministerium plejer ikke i sin nu 6-aarige Regeringstid at glemme egne Fortjenester, og som bekendt havde ingen af disse kunnet gennemføres, hvis Ministeriet ikke havde faaet Landstingets Medvirken. Angrebet paa den nuværende Forfatning med Hensyn til, at der ikke kan lovgives med den, kan Mindretallet derfor ikke give Tilslutning.

Men havde Regeringen virkelig villet drøfte Spørgsmaalet med Oppositionen, havde den ikke rejst Spørgsmaalet som et Kampspørgsmaal, men havde søgt — 16—17 Aar efter, at Forfatningen af 1915 traadte i Kraft saa at sige med enstemmig Tilslutning — at rejse Spørgsmaalet som et Forhandlingsspørgsmaal gennem Nedsættelse af et Udvalg eller en Kommission til at gennemgaa den Række Problemer, som det ikke kan nægtes er fremme med Hensyn til Landets Forfatning, den lovgivende og administrative